

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2015. gada 5. maijā *

Prasība atcelt tiesību aktu — Ciešākas sadarbības īstenošana — Vienotas patentaizsardzības izveide — Regula (ES) Nr. 1257/2012 — LESD 118. panta pirmā daļa — Juridiskais pamats — LESD 291. pants — Pilnvaru deleģēšana organizācijām ārpus Eiropas Savienības — Savienības tiesību autonomijas un vienveidīgas piemērošanas principi

Lieta C-146/13

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 263. pantam, ko 2013. gada 22. martā cēla

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *E. Chamizo Llatas* un *S. Centeno Huerta*, pārstāves,

prasītāja,

pret

Eiropas Parlamentu, ko pārstāv *M. Gómez-Leal* un *M. Dean*, kā arī *U. Rösslein*, pārstāvji,

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *T. Middleton* un *F. Florindo Gijón*, kā arī *M. Balta* un *L. Grønfeldt*, pārstāvji,

atbildētāji,

ko atbalsta

Beļģijas Karaliste, ko pārstāv *C. Pochet*, kā arī *J.-C. Halleux* un *T. Materne*, pārstāvji,

Čehijas Republika, ko pārstāv *M. Smolek* un *J. Vláčil*, pārstāvji,

Dānijas Karaliste, ko pārstāv *C. Thorning* un *M. Wolff*, pārstāvji,

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv *T. Henze* un *M. Möller*, kā arī *J. Kemper*, pārstāvji,

Francijas Republika, ko pārstāv *G. de Bergues*, *F.-X. Bréchet* un *D. Colas*, kā arī *N. Rouam*, pārstāvji,

Luksemburgas Lielhercogiste,

Ungārija, ko pārstāv *M. Fehér* un *K. Szíjjártó*, pārstāvji,

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv *M. Bulterman* un *J. Langer*, pārstāvji,

Zviedrijas Karaliste, ko pārstāv *A. Falk*, *C. Meyer-Seitz* un *U. Persson*, pārstāves,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāv *M. Holt*, pārstāvis, kam palīdz *J. Stratford, QC*, un *T. Mitcheson, barrister*,

Eiropas Komisija, ko pārstāv *I. Martínez del Peral*, kā arī *T. van Rijn*, *B. Smulders* un *F. Bulst*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs *V. Skouris* [*V. Skouris*], priekšsēdētāja vietnieks *K. Lēnartss* [*K. Lenaerts*], palātu priekšsēdētāji *R. Silva de Lapuerta* [*R. Silva de Lapuerta*], *M. Ilešičs* [*M. Ilešič*] (referents), *A. O'Kifs* [*A. Ó Caoimh*], *K. Vajda* [*C. Vajda*] un *S. Rodins* [*S. Rodin*], tiesneši *E. Borgs Bartets* [*A. Borg Barthet*], *J. Malenovskis* [*J. Malenovský*], *E. Levits*, *E. Jarašūns* [*E. Jarašiūnas*], *K. G. Fernlunds* [*C. G. Fernlund*] un *Ž. L. da Krušs Vilasa* [*J. L. da Cruz Vilaça*],

ģenerālvokāts *Ī. Bots* [*Y. Bot*],

sekretāre *M. Ferreira* [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 1. jūlija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2014. gada 18. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Savā prasības pieteikumā Spānijas Karaliste lūdz atcelt Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 17. decembra Regulu (ES) Nr. 1257/2012, ar ko īsteno ciešāku sadarbību attiecībā uz vienotas patentaizsardzības izveidi (OV L 361, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētā regula”).
- 2 Šo regulu Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome pieņēma pēc Padomes 2011. gada 10. marta Lēmuma 2011/167/ES, ar ko atļauj ciešāku sadarbību attiecībā uz vienotas patentaizsardzības izveidi (OV L 76, 53. lpp.; turpmāk tekstā – “lēmums par ciešāku sadarbību”).

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

Konvencija par Eiropas patentu piešķiršanu

- 3 Konvencijas par Eiropas patentu piešķiršanu, kas parakstīta Minhenē 1973. gada 5. oktobrī un stājusies spēkā 1977. gada 7. oktobrī, tās šajā lietā piemērojamajā redakcijā (turpmāk tekstā – “EPK”), 2. pantā “Eiropas patents” ir noteikts:

“(1) Patentus, kas piešķirti saskaņā ar Konvenciju, sauc par Eiropas patentiem.

(2) Eiropas patents katrā dalībvalstī, attiecībā uz kuru tas piešķirts, bauda tādas pašas tiesības un ir pakļauts tādiem pašiem nosacījumiem kā dalībvalsts nacionālais patents, ja Konvencijā nav paredzēts citādi.”

4 EPK 142. pantā “Vienotie patenti” ir paredzēts:

“(1) Ikviens dalībvalstu grupa saskaņā ar īpašu līgumu, kas paredz, ka Eiropas patentam, kas piešķirts attiecībā uz šīm valstīm, ir vienots raksturs to teritorijās, var paredzēt, ka attiecībā uz šīm valstīm piešķir tikai vienoto Eiropas patentu.

(2) Šīs daļas nosacījumus piemēro dalībvalstu grupām, kas ir akceptējušas 1. daļā minēto kārtību.”

5 EPK 143. pantā “Eiropas Patentu iestādes specializētie departamenti” (turpmāk tekstā – “EPI”) ir noteikts:

“(1) Dalībvalstu grupa var uzdot [EPI] papildu uzdevumus.

(2) Lai veiktu dalībvalstu grupas uzdotos papildu uzdevumus, [EPI] var izveidot specializētus departamentus. Šos specializētos departamentus vada [EPI] prezidents; 10. panta 2. un 3. daļu piemēro ar attiecīgām izmaiņām (*mutatis mutandis*).”

6 EPK 145. pantā “Administratīvās padomes Izraudzītā komiteja” ir noteikts:

“(1) Dalībvalstu grupa var izveidot Izraudzīto komiteju, lai pārraudzītu 143. panta 2. daļā minēto specializēto departamentu darbību; [EPI] nodod tās rīcībā personālu, telpas un aprīkojumu, kas nepieciešams tās pienākumu veikšanai. [EPI] prezidents ir atbildīgs par specializēto departamentu darbību Administratīvās padomes Izraudzītajai komitejai.

(2) Izraudzītās komitejas sastāvu, pilnvaras un funkcijas nosaka dalībvalstu grupa.”

7 Saskaņā ar EPK 146. pantu:

“Ja [EPI] tiek uzdoti papildu uzdevumi saskaņā ar 143. pantu, dalībvalstu grupa sedz Organizācijas izmaksas šo uzdevumu veikšanai. Ja [EPI] tiek izveidoti specializēti departamenti šo papildu uzdevumu veikšanai, grupa sedz personāla, telpu un aprīkojuma izmaksas. 39. panta 3. un 4. daļu [un 41.] un 47. pantu piemēro ar attiecīgām izmaiņām (*mutatis mutandis*).”

8 EPK 147. pantā “Vienoto patentu spēkā uzturēšanas maksas” ir paredzēts:

“Ja dalībvalstu grupa ir noteikusi kopēju Eiropas patentu spēkā uzturēšanas maksu skalu, 39. panta 1. daļā minētās proporcijas rēķina, ņemot par pamatu kopējo skalu; vienotam patentam piemēro 39. panta 1. daļā noteikto minimālo lielumu. 39. panta 3. un 4. daļu piemēro ar attiecīgām izmaiņām (*mutatis mutandis*).”

Vienotās patentu tiesas izveides nolīgums

9 Vienotās patentu tiesas izveides nolīguma, kas parakstīts Briselē 2013. gada 19. februārī (OV C 175, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “VPT nolīgums”), 23. pantā ir noteikts:

“Tiesa prasības izskata tiešā saistībā ar katru līgumslēdzēju dalībvalsti atsevišķi, tostarp LESD 258., 259. un 260. panta piemērošanas nolūkā, un saistībā ar visām līgumslēdzējām dalībvalstīm kopā.”

10 VPT nolīguma 89. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Šis nolīgums stājas spēkā 2014. gada 1. janvārī vai tā ceturrtā mēneša pirmajā dienā, kurš seko dienai, kad saskaņā ar 84. pantu ir deponēts trīspadsmitais ratifikācijas vai pievienošanās instruments, tostarp to trīs dalībvalstu instrumenti, kurās vislielākais Eiropas patentu skaits ir stājies spēkā gadā, kas ir

pirms nolīguma parakstīšana gada, vai arī tā ceturrtā mēneša pirmajā dienā, kurš seko dienai, kad ir stājušies spēkā grozījumi [Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 12. decembra] Regulā (ES) 1215/2012 [par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV L 351, 1. lpp.)], kuri attiecas uz regulas saistību ar šo nolīgumu, – atkarībā no tā, kurš datums ir visvēlāk.”

Savienības tiesības

11 Apstrīdētās regulas preambulas 1., 4., 7., 9., 16., 20., 24. un 25. apsvēruma redakcija ir šāda:

“(1) Lai sasniegtu [LES] 3. panta 3. punktā noteiktos Savienības mērķus, ir lietderīgi izveidot tādas juridiskus nosacījumus, lai uzņēmumi varētu pielāgot produktu izstrādi un izplatīšanu pāri valstu robežām un lai uzņēmumiem pavērtu plašākas izvēles iespējas un izdevības. Vienam no uzņēmumiem pieejamajiem juridiskajiem līdzekļiem vajadzētu būt vienotai patentaizsardzībai visā iekšējā tirgū vai vismaz tā nozīmīgā daļā.

[..]

(4) Vienkāršojot piekļuvi patentu sistēmai un padarot to lētāku un juridiski drošu, vienotā patentaizsardzība sekmēs zinātnes un tehnikas progresu un iekšējā tirgus darbību. Tāpat, nodrošinot iespēju iegūt vienotu patentaizsardzību iesaistītajās dalībvalstīs, tā uzlabos patentaizsardzības līmeni, kā arī mazinās izmaksas un sarežģītību uzņēmumiem visā Savienībā. Tai vajadzētu būt pieejamai gan iesaistīto dalībvalstu, gan citu valstu Eiropas patenta īpašniekiem neatkarīgi no to valstspiederības, dzīvesvietas valsts vai valsts, kurā tie veic uzņēmējdarbību.

[..]

(7) Vienota patentaizsardzība būtu jāsasniedz, ar šo regulu nosakot vienotu spēku Eiropas patentiem pēc to piešķiršanas un nosakot to attiecībā uz visām iesaistītajām dalībvalstīm. Vienota spēka Eiropas patenta [(turpmāk tekstā – “VSEP”)] galvenajai iezīmei vajadzētu būt tā vienotajam raksturam, proti, – vienādas aizsardzības nodrošināšana un vienāds spēks visās iesaistītajās dalībvalstīs. Līdz ar to [VSEP] varētu ierobežot, nodot citai personai vai anulēt, vai tas varētu zaudēt spēku tikai visās iesaistītajās dalībvalstīs. Vajadzētu būt iespējai attiecībā uz [VSEP] piešķirt licenci attiecībā uz visu iesaistīto dalībvalstu teritorijām vai uz to daļu. Lai nodrošinātu, ka ar vienotu patentaizsardzību tiek piešķirts pēc būtības vienāds aizsardzības apjoms, vienots spēks būtu jānosaka tikai tiem Eiropas patentiem, kas piešķirti attiecībā uz visām iesaistītajām dalībvalstīm un kam ir tāds pats pretenziju kopums. Visbeidzot, Eiropas patentam piešķirtajam vienotajam spēkam vajadzētu būt papildinošam, un būtu jāuzskata, ka tas nepastāv tiktāl, ciktāl ir ticis anulēts vai ierobežots tā pamatā esošais Eiropas patents.

[..]

(9) Ar [VSEP] tā īpašniekam būtu jādod tiesības nepieļaut, ka kāda trešā persona veic darbības, pret kurām patents nodrošina aizsardzību. Tas būtu jānodrošina, izveidojot vienotu patentu tiesu. Jautājumos, uz kuriem neattiecas šī regula vai Padomes Regula (ES) Nr. 1260/2012 (2012. gada 17. decembris), ar ko īsteno ciešāku sadarbību attiecībā uz vienotas patentaizsardzības izveidi, ciktāl tas attiecas uz piemērojamo tulkošanas kārtību [(OV L 361, 89. lpp.)], būtu jāpiemēro EPK noteikumi, [VPT nolīgums], tostarp tā noteikumi, kuros tiek definēts minēto tiesību apjoms un to ierobežojumi, un valstu tiesību akti, ietverot starptautisko privāttiesību noteikumus.

[..]

(16) Dalībvalstu grupa, kas izmanto EPK IX daļas noteikumus, var uzticēt uzdevumus EPI un izveidot Eiropas Patentu organizācijas Administratīvās padomes izraudzītu komiteju (turpmāk “izraudzītā komiteja”).

[..]

(20) Būtu jānosaka pienācīgs spēkā uzturēšanas maksu lielums un sadalījums, lai nodrošinātu, ka visus izdevumus, kas EPI rodas, pildot tai uzticētos uzdevumus saistībā ar vienoto patentaizsardzību, pilnībā sedz no līdzekļiem, ko rada [VSEP], un to, ka kopā ar ieņēmumiem no uzturēšanas maksām, kas Eiropas Patentu organizācijai jāmaksā pirmspiešķiršanas posmā, ieņēmumi no spēkā uzturēšanas maksām nodrošina Eiropas Patentu organizācijas sabalansētu budžetu.

[..]

(24) Jurisdikcija attiecībā uz [VSEP] būtu jānosaka un jāreglamentē instrumentā, ar kuru izveido vienotu patentu tiesvedības sistēmu Eiropas patentiem un [VSEP].

(25) Lai nodrošinātu [VSEP] pareizu darbību, tiesu prakses konsekvenci un tādā veidā – juridisko noteiktību, kā arī izmaksu efektivitāti patentu īpašniekiem, ir būtiski izveidot Vienotu patentu tiesu to lietu izskatīšanai, kas attiecas uz vienota spēka Eiropas patentu. Tādēļ ir ārkārtīgi svarīgi, lai iesaistītās dalībvalstis ratificētu [VPT nolīgumu] saskaņā ar valstu konstitucionālajām un parlamentārajām procedūrām un veiktu attiecīgos pasākumus, lai minētā tiesa iespējami drīz spētu sākt darbu.”

12 Apstrīdētās regulas 1. pantā ir noteikts šādi:

“1. Ar šo regulu īsteno ciešāku sadarbību attiecībā uz vienotas patentaizsardzības izveidi, kas atļauta ar [lēmumu par ciešāku sadarbību].

2. Šī regula ir īpašs līgums [EPK] 142. panta nozīmē.”

13 Apstrīdētās regulas 2. panta a)–c) punktā ir paredzēts:

“Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

a) “iesaistītā dalībvalsts” ir dalībvalsts, kas ir iesaistījies ciešākā sadarbībā attiecībā uz vienotas patentaizsardzības izveidi saskaņā ar [lēmumu par ciešāku sadarbību] vai saskaņā ar lēmumu, kas pieņemts atbilstīgi LESD 331. panta 1. punkta otrajai vai trešajai daļai, brīdī, kad tiek iesniegts 9. pantā minētais vienota spēka pieprasījums;

b) “Eiropas patents” ir patents, ko piešķirusi [EPI] saskaņā ar EPK paredzētajiem noteikumiem un procedūrām;

c) “[VSEP]” ir Eiropas patents, kam ir vienots spēks iesaistītajās dalībvalstīs saskaņā ar šo regulu.”

14 Šīs regulas 3. pantā ir noteikts:

“1. Eiropas patentam, kas piešķirts ar vienādu pretenziju kopumu attiecībā uz visām iesaistītajām dalībvalstīm, ir vienots spēks iesaistītajās dalībvalstīs, ja tā vienotais spēks ir reģistrēts Vienotās patentaizsardzības reģistrā.

Eiropas patentam, kas attiecībā uz dažādām iesaistītajām dalībvalstīm piešķirts ar atšķirīgu pretenziju kopumu, nav vienota spēka.

2. [VSEP] ir vienots raksturs. Tas nodrošina vienotu aizsardzību, un tam ir vienāds spēks visās iesaistītajās dalībvalstīs.

To var ierobežot, nodot citai personai, vai anulēt, vai tas var zaudēt spēku tikai attiecībā uz visām iesaistītajām dalībvalstīm.

Uz tā pamata var piešķirt licenci attiecībā uz visu iesaistīto dalībvalstu teritorijām vai uz to daļu.

3. Tiek uzskatīts, ka Eiropas patenta vienotais spēks nav radies tiktāl, ciktāl Eiropas patents ir anulēts vai ierobežots.”

15 Minētās regulas 5. panta 1.–3. punktā ir paredzēts:

“1. [VSEP] tā īpašniekam dod tiesības nepieļaut, ka kāda trešā persona veic darbības, pret kurām minētais patents nodrošina aizsardzību visā iesaistīto dalībvalstu teritorijā, kurā, ņemot vērā spēkā esošos ierobežojumus, tam ir vienots spēks.

2. Minēto tiesību apjoms un to ierobežojumi ir vienādi visās iesaistītajās dalībvalstīs, kurās patentam ir vienots spēks.

3. Panta 1. punktā minētās darbības, pret kurām patents nodrošina aizsardzību, un piemērojamie ierobežojumi saskaņā ar 7. pantu ir izklāstīti tiesību aktos, ko [VSEP] piemēro tajā iesaistītajā dalībvalstī, kuras tiesību akti ir piemērojami attiecībā uz [VSEP] kā uz īpašumtiesību objektu.”

16 Minētās regulas 7. pantā ir noteikts:

“1. [VSEP] kā īpašumtiesību objektu pilnībā un visās iesaistītajās dalībvalstīs uzskata par valsts patentu tajā iesaistītajā dalībvalstī, kurā šim patentam ir vienots spēks un kurā saskaņā ar Eiropas Patentu reģistru:

- a) Eiropas patenta pieteikuma iesniegšanas dienā atradās pieteikuma iesniedzēja dzīvesvieta vai galvenā uzņēmējdarbības vieta; vai
- b) Eiropas patenta pieteikuma iesniegšanas dienā atradās pieteikuma iesniedzēja uzņēmējdarbības vieta, ja a) apakšpunkts nav attiecināms.

2. Ja Eiropas Patentu reģistrā kā kopīgi pieteikuma iesniedzēji ir ierakstītas divas vai vairāk personas, 1. punkta a) apakšpunktu attiecina uz pirmo norādīto kopīgo pieteikuma iesniedzēju. Ja tas nav iespējams, 1. punkta a) apakšpunktu attiecina uz nākamo norādīto kopīgo pieteikuma iesniedzēju norādīšanas secībā. Ja 1. punkta a) apakšpunktu nevar attiecināt ne uz vienu kopīpašnieku, attiecīgi piemēro 1. punkta b) apakšpunktu.

3. Ja 1. vai 2. punkta nolūkā neviena pieteikuma iesniedzēja dzīvesvieta, galvenā uzņēmējdarbības vieta vai uzņēmējdarbības vieta neatradās kādā no tām iesaistītajām dalībvalstīm, kurās šim patentam ir vienots spēks, [VSEP] kā īpašumtiesību objektu pilnībā un visās iesaistītajās dalībvalstīs uzskata par tās valsts valsts patentu, kurā atrodas Eiropas Patentu organizācijas galvenā mītne saskaņā ar EPK 6. panta 1. punktu.

4. Tiesību iegūšana nevar būt atkarīga no ierakstīšanas kādā valsts patentu reģistrā.”

17 Apstrīdētās regulas 9. pantā “Eiropas Patentu organizācijā veicamie administratīvie uzdevumi” ir noteikts:

“1. Iesaistītās dalībvalstis EPK 143. panta nozīmē var uzticēt EPI šādus uzdevumus, kas veicami saskaņā ar EPI iekšējiem noteikumiem:

- a) administrēt Eiropas patenta īpašnieku vienota spēka pieprasījumus;
- b) iekļaut Vienotas patentaizsardzības reģistru Eiropas Patentu reģistrā un administrēt Vienotās patentaizsardzības reģistru;
- c) saņemt un reģistrēt 8. pantā minētos paziņojumus par licences piešķiršanu, to atsaukšanu un licences piešķiršanas saistības, ko [VSEP] īpašnieks uzņēmis starptautiskajās standartizācijas organizācijās;
- d) Regulas (ES) Nr. 1260/2012 6. pantā minētajā pārejas periodā publicēt minētajā pantā norādītos tulkojumus;
- e) iekasēt un administrēt maksas par [VSEP] uzturēšanu spēkā par gadiem, kas seko gadam, kad paziņojums par piešķiršanu publicēts *Eiropas Patentu Biļetenā*; iekasēt un administrēt papildmaksas par spēkā uzturēšanas maksu nokavētu maksājumu, ja šāds nokavēts maksājums ir veikts sešos mēnešos pēc termiņa, kā arī sadalīt daļu no iekasētajām spēkā uzturēšanas maksām starp iesaistītajām dalībvalstīm;
- f) administrēt kompensāciju shēmu, lai atlīdzinātu Regulas (ES) Nr. 1260/2012 5. pantā minētās tulkošanas izmaksas;
- g) nodrošināt, ka Eiropas patenta īpašnieka vienota spēka pieprasījums tiek iesniegts EPK 14. panta 3. punktā minētajā lietvedības valodā ne vēlāk kā viena mēneša laikā no paziņojuma par patenta piešķiršanu publicēšan[as] *Eiropas Patentu Biļetenā*; un
- h) nodrošināt, ka patenta vienotais spēks tiek norādīts Vienotās patentaizsardzības reģistrā, ja vienota spēka pieprasījums ir iesniegts un – pārejas periodā, kas paredzēts Regulas (ES) Nr. 1260/2012 6. pantā – iesniegts kopā ar minētajā pantā norādītajiem tulkojumiem; iesaistītās dalībvalstis arī nodrošina, ka EPI tiek informēta par [VSEP] ierobežošanu, licences piešķiršanu, nodošanu citai personai vai atcelšanu.

2. Iesaistītās dalībvalstis, savstarpēji sadarbojoties, nodrošina atbilstību šai regulai, izpildot savas EPK noteiktās starptautiskās saistības. Iesaistītās dalībvalstis kā EPK līgumslēdzējas valstis nodrošina darbību, kas saistītas ar šā panta 1. punktā minētajiem uzdevumiem, pārvaldību un uzraudzību, un nodrošina, ka atbilstīgi šīs regulas 12. pantam tiek noteikts spēkā uzturēšanas maksu lielums un atbilstīgi šīs regulas 13. pantam – spēkā uzturēšanas maksu sadalījums.

Tālab tās izveido Eiropas Patentu organizācijas Administratīvās padomes izraudzīto komiteju (turpmāk “izraudzītā komiteja”) EPK 145. panta nozīmē.

Izraudzītajā komitejā ir iesaistīto dalībvalstu pārstāvji un viens Komisijas pārstāvis novērotāja statusā, kā arī viņu aizstājēji, kas viņus pārstāv prombūtnes laikā. Izraudzītās komitejas locekļiem var palīdzēt padomdevēji vai eksperti.

Izraudzītā komiteja lēmumus pieņem, pienācīgi ievērojot Komisijas nostāju un atbilstīgi EPK 35. panta 2. punktā izklāstītajiem noteikumiem.

3. Iesaistītās dalībvalstis nodrošina faktisku tiesisko aizsardzību vienas vai vairāku iesaistīto dalībvalstu kompetentajās tiesās pret EPI lēmumiem, kas pieņemti, veicot 1. punktā minētos uzdevumus.”

18 Apstrīdētās regulas 18. pantā ir noteikts:

“1. Šī regula stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

2. To piemēro no 2014. gada 1. janvāra vai no dienas, kad stājas spēkā [VPT nolīgums], atkarībā no tā, kurš termiņš ir vēlāk.

Atkāpjoties no 3. panta 1. un 2. punkta un 4. panta 1. punkta, Eiropas patentam, kura vienotais spēks ir reģistrēts Vienotās patentaizsardzības reģistrā, ir vienots spēks tikai tajās iesaistītajās dalībvalstīs, kurās tā reģistrācijas dienā Vienotajai patentu tiesai ir ekskluzīva jurisdikcija attiecībā uz [VSEP].

3. Katra iesaistītā dalībvalsts paziņo Komisijai par nolīguma ratifikāciju dienā, kad tiek deponēts ratifikācijas instruments. Komisija publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* [VPT] nolīguma spēkā stāšanās dienu un to dalībvalstu sarakstu, kuras ir ratificējušas nolīgumu tā spēkā stāšanās dienā. Pēc tam Komisija regulāri atjaunina to iesaistīto dalībvalstu sarakstu, kuras ir ratificējušas [VPT] nolīgumu, un šādu atjauninātu sarakstu publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

4. Iesaistītās dalībvalstis nodrošina, ka līdz šīs regulas piemērošanas dienai ir stājušies spēkā 9. pantā minētie pasākumi.

5. Katra iesaistītā dalībvalsts nodrošina, ka 4. panta 2. punktā minētie pasākumi ir stājušies spēkā līdz šīs regulas piemērošanas dienai, vai – tās iesaistītās dalībvalsts gadījumā, kurā šīs regulas piemērošanas dienā Vienotajai patentu tiesai nav ekskluzīvas jurisdikcijas attiecībā uz [VSEP], – līdz dienai, no kuras šajā iesaistītajā dalībvalstī Vienotajai patentu tiesai ir šāda ekskluzīva jurisdikcija.

6. Vienotu patentaizsardzību var pieprasīt ikvienam Eiropas patentam, kas piešķirts šīs regulas piemērošanas dienā vai pēc tam.”

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

19 Ar prasības pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 22. martā, Spānijas Karaliste cēla šo prasību.

20 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2013. gada 12. septembra lēmumiem Beļģijas Karalistei, Čehijas Republikai, Dānijas Karalistei, Vācijas Federatīvajai Republikai, Francijas Republikai, Luksemburgas Lielhercogistei, Ungārijai, Nīderlandes Karalistei, Zviedrijas Karalistei, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei un Eiropas Komisijai tika atļauts iestāties lietā Parlamenta un Padomes prasījumu atbalstam atbilstoši Tiesas Reglamenta 131. panta 2. punktam.

21 Spānijas Karalistes prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt apstrīdēto regulu par juridiski nepastāvošu vai, pakārtoti, pilnībā atcelt to;

— pakārtoti, atcelt:

— apstrīdētās regulas 9. panta 1. punktu pilnībā un 9. panta 2. punktu atbilstoši formulējumam, kas ietverts šīs prasības piektajā pamatā, un

- šīs regulas 18. panta 2. punktu pilnībā, kā arī visas apstrīdētajā regulā ietvertās atsauces uz Vienoto patentu tiesu kā VSEP tiesisko režīmu un tā tiesību avotu, un
  - piespriet Parlamentam un Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 22 Parlamenta un Padomes, kuriem pievienojas arī visas personas, kas iestājušās lietā, prasījumi Tiesai ir šādi:
- prasību noraidīt, un
  - piespriet Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par prasību

- 23 Savas prasības pamatojumam Spānijas Karaliste ir izvirzījusi septiņus pamatus, kas ir saistīti attiecīgi ar tiesiskas valsts vērtību neievērošanu, juridiskā pamata neesamību, pilnvaru nepareizu izmantošanu, LESD 291. panta 2. punkta pārkāpumu un, pakārtoti, ar spriedumā *Meroni/Augstā iestāde* (9/56, EU:C:1958:7) noteikto principu pārkāpumu, šo pašu principu pārkāpumu noteiktu ar VSEP saistītu administratīvo darbību deleģēšanas EPI dēļ un attiecībā uz sesto un septīto pamatu – ar Savienības tiesību autonomijas un vienveidīgas piemērošanas principu pārkāpumu.

Par pirmo pamatu – tiesiskas valsts vērtību neievērošanu

Lietas dalībnieku argumenti

- 24 Spānijas Karaliste apgalvo, ka apstrīdētā regula ir jāatceļ, jo ar to neesot tikušas ievērotas LES 2. pantā minētās tiesiskas valsts vērtības. Šajā regulā esot paredzēta uz Eiropas patentu balstīta aizsardzība, lai arī uz administratīvo procedūru, kas norisinās pirms šāda patenta piešķiršanas, neesot attiecināma pārbaude tiesā, kura ļautu nodrošināt Savienības tiesību pareizu un vienveidīgu piemērošanu un pamattiesību aizsardzību, kas apdraudot efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu. Spānijas Karaliste arī norāda, ka nav pieļaujams, ka ar minēto regulu Savienības tiesību sistēmā tiek “iekļauti” tiesību akti, kurus ir pieņēmusi starptautiska organizācija, uz kuru nav attiecināmi iepriekš minētie principi, un ka ar Savienības tiesību aktiem tās tiesiskajā regulējumā tiek ietverta tāda starptautiska sistēma, kurā nav garantēta LESD paredzēto konstitucionālo principu ievērošana. Šī dalībvalsts šajā ziņā precīzē, pirmkārt, ka EPI apelācijas padomes un apelācijas virspadome ir izveidotas kā šīs iestādes struktūras, kurām nav nekādas neatkarības no EPI. Otrkārt, šo apelācijas padomju un apelācijas virspadomes lēmumus nevarot pārsūdzēt nevienā tiesā, jo Eiropas Patentu iestādei esot imunitāte attiecībā uz tiesvedību un izpildi.
- 25 Parlaments, vispirms atgādinot, ka VSEP sistēmas pamatā ir Savienības likumdevēja, kuram ir piešķirta plaša rīcības brīvība, racionāla izvēle, uzskata, ka privātpersonu tiesību aizsardzības līmenis, kas tiek nodrošināts ar apstrīdēto regulu un ko paralēli nodrošina EPK un Vienotā patentu tiesa, ir saderīgs ar tiesiskas valsts principiem. Par EPI administratīvajiem lēmumiem saistībā ar VSEP piešķiršanu varot iesniegt administratīvu sūdzību dažādās EPI instancēs. EPK nodrošināto aizsardzības līmeni privātpersonām visas dalībvalstis, kas ir šīs konvencijas dalībnieces, esot atzinušas par pieņemamu.
- 26 Padome norāda uz skaidrības trūkumu šajā pirmajā pamatā. Šī iestāde galvenokārt uzskata, ka kompetences nodošana starptautiskai organizācijai ir saderīga ar cilvēktiesību aizsardzību, ciktāl attiecīgajā organizācijā tiek nodrošināta līdzvērtīga pamattiesību aizsardzība. Šai gadījumā runa esot tieši par šādu situāciju. Pakārtoti Padome apgalvo, ka apstrīdētās regulas 9. panta 3. punktā dalībvalstīm ir noteikts pienākums nodrošināt efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

- 27 Personas, kas iestājušās lietā, būtībā piekrīt Parlamenta un Padomes argumentiem. Beļģijas Karaliste, Vācijas Federatīvā Republika, Francijas Republika un Zviedrijas Karaliste tomēr un vispirms uzskata, ka minētais pamats ir neefektīvs.

Tiesas vērtējums

- 28 Ir vispārzināms, ka apstrīdētā regula atbilstoši tās 1. pantam ir īpašs līgums EPK 142. panta “Vienotie patenti” izpratnē. Šajā tiesību normā ir noteikts, ka valstis, kas ir šāda nolīguma puses, var paredzēt, ka Eiropas patentam, kas piešķirts attiecībā uz šīm valstīm, ir vienots raksturs to teritorijās, un var arī paredzēt, ka attiecībā uz šīm valstīm var tikt piešķirts tikai vienotais Eiropas patents.
- 29 Šim mērķim ar apstrīdēto regulu ir radīti juridiskie nosacījumi, kas ļauj iesaistīto dalībvalstu teritorijā piešķirt šāda veida raksturu Eiropas patentam, ko EPI iepriekš ir izsniegusi, pamatojoties uz EPK noteikumiem. Apstrīdētās regulas preambulas 7. apsvērumā šajā ziņā ir precizēts, ka vienotā aizsardzība, kurai ir tikai papildinošs raksturs, būtu jāsasniedz, “ar šo regulu nosakot vienotu spēku Eiropas patentiem pēc to piešķiršanas un nosakot to attiecībā uz visām iesaistītajām dalībvalstīm”. Kā tieši izriet no minētās regulas 2. panta b) un c) punktā ietvertajām definīcijām, VSEP ir Eiropas patents, tas ir, patents, ko EPI ir izsniegusi saskaņā ar EPK paredzētajām tiesību normām un procedūrām un kam ir vienots spēks iesaistītajās dalībvalstīs.
- 30 No iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētās regulas mērķis nekādā ziņā nav kaut vai tikai daļēji paredzēt Eiropas patenta piešķiršanas nosacījumus, kas ir reglamentēti nevis Savienības tiesībās, bet tikai un vienīgi EPK, un ka ar to Savienības tiesībās nav arī tikusi “iekļauta” EPK paredzētā Eiropas patenta piešķiršanas procedūra.
- 31 No apstrīdētās regulas kvalificēšanas par “īpašu līgumu EPK 142. panta nozīmē” – ko Spānijas Karaliste nav apstrīdējusi – savukārt izriet, ka ar šo regulu, pirmkārt, ir tikuši tikai noteikti nosacījumi, kādos Eiropas patentam, ko iepriekš saskaņā ar EPK noteikumiem ir izsniegusi EPI, pēc tā turētāja pieprasījuma var tikt piešķirts vienots spēks, un, otrkārt, ir ticis definēts šis vienotais spēks.
- 32 Kā savu secinājumu 61. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, no tā izriet, ka pirmais pamats, kura mērķis ir apstrīdēt pirms Eiropas patenta piešķiršanas notiekošās administratīvās procedūras tiesiskumu, ņemot vērā Savienības tiesības, ir neefektīvs un līdz ar to ir jānoraida.

Par otro pamatu – apstrīdētās regulas juridiskā pamata neesamību

Lietas dalībnieku argumenti

- 33 Spānijas Karaliste apgalvo, ka LESD 118. panta pirmā daļa nav atbilstošs juridiskais pamats apstrīdētās regulas pieņemšanai un ka šī regula ir atzīstama par juridiski nepastāvošu. Šai regulai neesot materiālā satura, tās pieņemšana neesot ietvērusi pasākumus, kas nodrošina intelektuālā īpašuma tiesību vienotu aizsardzību Savienībā, un ar to arī neesot tikusi veikta dalībvalstu tiesību aktu saskaņošana šim nolūkam.
- 34 Minētā regula esot īpašs līgums EPK 142. panta izpratnē, ar kuru, kā izriet no tās nosaukuma, ir tikusi ieviesta ciešāka sadarbība attiecībā uz vienotas patentaizsardzības izveidi. Tomēr šīs regulas priekšmets un mērķis neatbilstot juridiskajam pamatam, uz kura tā ir balstīta.
- 35 Apstrīdētajā regulā neesot precizētas darbības, attiecībā pret kurām VSEP nodrošina aizsardzību, un tajā esot kļūdaini norādīts uz piemērojamajām valsts tiesībām, ciktāl VSEP ir izveidojusi Savienība un ciktāl dalībvalstis, kā uzskata Spānijas Karaliste, var īstenot savu kompetenci tikai tiktāl, ciktāl Savienība nav īstenojusi savējo. Turklāt saistībā ar VSEP sekām šajā regulā esot ietverta atsauce uz

VPT nolīgumu, kas esot starptautisko publisko tiesību nolīgums, kuru ir noslēgušas dalībvalstis, kuras ir iesaistītas ciešākā sadarbībā, izņemot Polijas Republiku, un Itālijas Republika. Ar šo atsauci esot apdraudēts Savienības tiesību sistēmas autonomijas princips. Šajā gadījumā minētajai regulai esot ticis atņemts tās saturs, ciktāl “tiesību aktu saskaņošana” ir tikusi pārnesta uz VPT nolīguma noteikumiem.

- 36 Parlaments un Padome apgalvo, ka LESD 118. pants ir atbilstošs juridiskais pamats apstrīdētās regulas pieņemšanai. Šajā pantā neesot paredzēta pilnīga valsts tiesību aktu saskaņošana, ciktāl tiek ieviesti intelektuālā īpašuma tiesību apliecinoši dokumenti, kuri nodrošina vienotu aizsardzību visās iesaistītajās dalībvalstīs.
- 37 Ņemot vērā tās mērķi un saturu, minētā regula atbilstot šai prasībai, jo ar to ir ticis izveidots VSEP, kas nodrošina vienotu aizsardzību visu iesaistīto dalībvalstu teritorijā, un tajā esot definētas vienotā patenta iezīmes, kā arī piemērojamība un sekas.
- 38 Personas, kas iestājušās lietā un kas ir paudušas savus apsvērumus par otro pamatu, piekrit Parlamenta un Padomes nostājai.

Tiesas vērtējums

- 39 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības akta juridiskā pamata izvēle ir jābalsta uz objektīviem apstākļiem, ko ir iespējams pārbaudīt tiesā un kuru vidū īpaši jāizceļ attiecīgā pasākuma mērķis un saturs (spriedumi, Komisija/Padome, C-377/12, EU:C:2014:1903, 34. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī Apvienotā Karaliste/Padome, C-81/13, EU:C:2014:2449, 35. punkts).
- 40 Jāatgādina, ka LESD 118. panta pirmajā daļā Savienības likumdevējam ir ļauts noteikt pasākumus, lai ieviestu Eiropas intelektuālā īpašuma tiesības apliecinošus dokumentus, kuri nodrošinātu vienotu intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzību visā Savienībā. Šajā noteikumā, kurš LESD ir ticis iekļauts ar Lisabonas līgumu, ir ietverta īpaša atsauce uz iekšējā tirgus izveidi un darbību, kas ir viena no jomām, uz kuru saskaņā ar LESD 4. pantu attiecas Savienības un dalībvalstu dalītā kompetence (šajā ziņā skat. spriedumu Spānija un Itālija/Padome, C-274/11 un C-295/11, EU:C:2013:240, 16.–26. punkts).
- 41 Tiesa saistībā ar šajā tiesību normā ietverto formulējumu “visā Savienībā” arī ir atzinusi, ka, tā kā ar šo pantu piešķirtā kompetence tiek īstenota, piemērojot ciešāku sadarbību, šādi izveidotais Eiropas īpašuma tiesības apliecinošais dokuments un ar to piešķirtā vienotā aizsardzība būs spēkā nevis visā Savienībā, bet tikai to dalībvalstu teritorijā, kuras iesaistās šajā ciešākajā sadarbībā (šajā ziņā skat. spriedumu Spānija un Itālija/Padome, C-274/11 un C-295/11, EU:C:2013:240, 67. un 68. punkts).
- 42 Līdz ar to, ņemot vērā apstrīdētās regulas mērķi un saturu, ir jānosaka, vai tajā ir paredzēti pasākumi, kas nodrošina vienotu intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzību visu iesaistīto dalībvalstu teritorijā, un tādējādi, vai tā varēja pamatoti tikt balstīta uz LESD 118. panta pirmo daļu, kas minētās regulas preambulā ir norādīta kā tās juridiskais pamats, kā to ir apgalvojuši Parlaments, Padome un personas, kas iestājušās lietā.
- 43 Attiecībā uz apstrīdētās regulas mērķi ir jānorāda, ka saskaņā ar tās 1. panta 1. punktu tās mērķis ir “vienotas patentaizsardzības izveide”, kam, kā izriet no šīs regulas preambulas 1. apsvēruma, ir jābūt vienam no uzņēmumiem pieejamajiem juridiskajiem līdzekļiem, lai tie varētu pielāgot produktu izstrādi un izplatīšanu pāri valstu robežām. Minētās regulas preambulas 4. apsvērumā ir ticis apstiprināts šis mērķis, uzsverot nepieciešamību uzlabot ar patentu piešķirtās aizsardzības līmeni, nodrošinot iespēju uzņēmumiem iegūt vienotu aizsardzību iesaistītajās dalībvalstīs un mazinot izmaksas un sistēmas sarežģītību uzņēmumiem visā Savienībā.

- 44 Attiecībā uz apstrīdētās regulas saturu ir jākonstatē, ka ar tās noteikumiem, definējot VSEP iezīmes, ir tikusi pausta Savienības likumdevēja vēlme nodrošināt vienotu aizsardzību visu iesaistīto dalībvalstu teritorijā.
- 45 Apstrīdētās regulas 3. panta 1. punktā būtībā ir paredzēts, ka Eiropas patentam, kas piešķirts ar vienādu pretenziju kopumu attiecībā uz visām iesaistītajām dalībvalstīm, ir vienots spēks šajās valstīs, ja tā vienotais spēks ir reģistrēts Vienotās patentaizsardzības reģistrā. Šīs regulas 3. panta 2. punktā turklāt ir noteikts, ka VSEP ir vienots raksturs, tas nodrošina vienotu aizsardzību, tam ir vienāds spēks visās iesaistītajās dalībvalstīs un to var ierobežot, nodot citai personai vai anulēt vai arī tas var zaudēt spēku tikai attiecībā uz visām iesaistītajām dalībvalstīm.
- 46 Šajā ziņā, nosakot, ka visu iesaistīto dalībvalstu teritorijā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, kuru materiālo tiesību normās ir definētas darbības, attiecībā pret kurām ar VSEP tiek piešķirta aizsardzība, kā arī tā iezīmes kā īpašumtiesību objektam, ir iespējams nodrošināt šādi piešķirtās aizsardzības vienoto raksturu.
- 47 Atšķirībā no Eiropas patentiem, kas tiek piešķirti atbilstoši EPK paredzētajiem noteikumiem, kuri visās šīs konvencijas dalībvalstīs nodrošina aizsardzību, kuras apmērs ir noteikts katras valsts valsts tiesībās, ar VSEP piešķirtās aizsardzības vienotība izriet no apstrīdētās regulas 5. panta 3. punkta un 7. panta piemērošanas, kuros ir garantēts, ka izvēlētie valsts tiesību akti tiks piemēroti visu iesaistīto dalībvalstu teritorijā, kurās šim patentam ir vienots spēks.
- 48 Attiecībā uz Spānijas Karalistes argumentu, saskaņā ar kuru apstrīdētajai regulai “nav materiālā satura”, ir jānorāda, tāpat kā savu secinājumu 89. punktā to ir izdarījis ģenerāladvokāts, ka, atsaucoties uz “pasākumu [tādu] Eiropas intelektuālā īpašuma tiesīb[as] apliecinoš[u] dokument[u] [ieviešanai], kuri nodrošinātu vienotu intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzību visā Savienībā”, noteikšanu, LESD 118. pantā, kurš ir iekļauts LESD VII sadaļas 3. nodaļā “Tiesību aktu tuvināšana”, nav noteikti pieprasīts, lai Savienības likumdevējs pilnībā saskaņotu visus intelektuālā īpašuma tiesību aspektus, ieviešot izsmēlošu tiesību normu kopumu.
- 49 Lai arī apstrīdētajā regulā nav uzskaitītas darbības, attiecībā pret kurām VSEP nodrošina aizsardzību, šāda aizsardzība tomēr nav mazāk vienota, ciktāl neatkarīgi no tās materiālās aizsardzības konkrētā apjoma, kas atbilstoši piemērojamajiem valsts tiesību aktiem ir piešķirta ar VSEP, tā saskaņā ar apstrīdētās regulas 7. pantu saistībā ar VSEP būs piemērojama visu iesaistīto dalībvalstu teritorijā, kurās minētajam patentam ir vienots spēks.
- 50 Turklāt Savienības likumdevējs apstrīdētās regulas preambulas 9. apsvērumā ir norādījis, ka VSEP turētajam piešķirto tiesību nepieļaut, ka kāda trešā persona veic darbības, pret kurām patents nodrošina aizsardzību visu iesaistīto dalībvalstu teritorijās, kurās šim patentam ir vienots spēks, apjoms un šo tiesību ierobežojumi būtu jāpiemēro arī jautājumos, uz kuriem neattiecas šī regula vai Regula Nr. 1260/2012.
- 51 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka ar apstrīdētajā regulā paredzēto vienoto patentaizsardzību var tikt novērstas atšķirības patentaizsardzības nosacījumos iesaistītajās dalībvalstīs un tādējādi tās mērķis ir vienotas aizsardzības nodrošināšana LESD 118. panta pirmās daļas izpratnē.
- 52 No tā izriet, ka šī tiesību norma ir atbilstošs juridiskais pamats apstrīdētās regulas pieņemšanai.
- 53 Tādējādi otrais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu – pilnvaru nepareizu izmantošanu

Lietas dalībnieku argumenti

- 54 Spānijas Karaliste apgalvo, ka Parlaments un Padome ir pieļāvuši pilnvaru nepareizu izmantošanu. Tas izrietot no tā, ka apstrīdētā regula ir “tukša čaula” un tātad neietver tiesisko regulējumu, ar kuru varētu tikt garantēta vienota intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzība Savienībā. Pretēji tam, ko apgalvo Parlaments, Tiesa nav lēmusi par šo jautājumu savā spriedumā Spānija un Itālija/Padome (C-274/11 un C-295/11, EU:C:2013:240).
- 55 Parlaments un Padome, kurus atbalsta visas personas, kas iestājušās lietā, prasa noraidīt šo trešo pamatu. Parlaments uzsver, ka Tiesa savā spriedumā Spānija un Itālija/Padome (C-274/11 un C-295/11, EU:C:2013:240) ir noraidījusi Spānijas Karalistes un Itālijas Republikas apgalvojumus par pilnvaru nepareizu izmantošanu. Padome piebilst, ka apstrīdētā regula un VSEP izveide sekmē Savienības mērķu īstenošanu, tāpēc ka Eiropas patenta turētājam, kurš vēlas saņemt aizsardzību 25 ciešākā sadarbībā iesaistītajās dalībvalstīs, ja VSEP nepiemistu vienots spēks, būtu jāpanāk šī patenta spēkā esamība atsevišķi katrā no šīm dalībvalstīm un minētais patents būtu jāapstiprina un strīda gadījumā jāaizstāv atsevišķi katrā no minētajām dalībvalstīm.

Tiesas vērtējums

- 56 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesību aktā ir pieļauta pilnvaru nepareiza izmantošana, ja, pamatojoties uz objektīvām, atbilstīgām un saskanīgām pazīmēm, izrādās, ka tas ir pieņemts tikai vai vismaz galvenokārt tāpēc, lai sasniegtu citus mērķus, nevis tos, kuru sasniegšanai attiecīgās pilnvaras ir tikušas piešķirtas, vai tādēļ, lai apstākļos, kādi ir konkrētajā gadījumā, varētu izvairīties no Līgumos īpaši paredzētas procedūras piemērošanas (spriedumi, *Fedesa* u.c., C-331/88, EU:C:1990:391, 24. punkts, un Spānija un Itālija/Padome, C-274/11 un C-295/11, EU:C:2013:240, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 57 Tomēr šajā lietā Spānijas Karaliste nav pierādījusi, ka apstrīdētā regula būtu tikusi pieņemta tikai vai galvenokārt tāpēc, lai sasniegtu citus mērķus, nevis tos, kuru sasniegšanai attiecīgās pilnvaras ir tikušas piešķirtas un kas ir paredzēti tās 1. panta 1. punktā, vai tādēļ, lai apstākļos, kādi ir konkrētajā gadījumā, varētu izvairīties no LESD īpaši paredzētas procedūras piemērošanas.
- 58 Pamatā, kas attiecas uz pilnvaru nepareizu izmantošanu, Spānijas Karaliste būtībā ir tikai atkārtojusi savu argumentāciju, saskaņā ar kuru apstrīdētajā regulā nav definēts tiesiskais regulējums, kas varētu nodrošināt vienotu intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzību Savienībā. Tomēr šī argumentācija jau ir tikusi noraidīta saistībā ar otro pamatu.
- 59 No tā izriet, ka arī trešais pamats nav pamatots un ir jānoraida.

Par ceturto un piekto pamatu – LESD 291. panta 2. punkta pārkāpumu un spriedumā Meroni/Augstā iestāde (9/56, EU:C:1958:7) noteikto principu neievērošanu

Lietas dalībnieku argumenti

- 60 Ceturtajā pamatā Spānijas Karaliste apstrīd apstrīdētās regulas 9. panta 2. punktā iesaistītajām dalībvalstīm, kuras darbojas Eiropas Patentu organizācijas Administratīvās padomes izraudzītās komitejas sastāvā, piešķirtās pilnvaras noteikt ikgadējo uzturēšanas maksu lielumu un to sadalījumu. Tādu īstenošanas pilnvaru piešķiršana iesaistītajām dalībvalstīm esot LESD 291. panta pārkāpums un spriedumā *Meroni/Augstā iestāde (9/56, EU:C:1958:7)* noteikto principu neievērošana.

- 61 Spānijas Karaliste galvenokārt apgalvo, ka LESD 291. pants neļauj Savienības likumdevējam deleģēt iesaistītajām dalībvalstīm tādas pilnvaras. Šī panta 1. punkts neesot piemērojams, un tā 2. punktā esot paredzēts, ka, ja ir nepieciešami vienādi nosacījumi tiesiski saistošo Savienības aktu īstenošanai, šie akti piešķir Komisijai vai Padomei īstenošanas pilnvaras. Šis minētā 2. punkta piemērošanas nosacījums, ņemot vērā apstrīdētās regulas 9. panta 2. punkta formulējumu, šajā lietā acīmredzami esot izpildīts.
- 62 Pakārtoti – ja Tiesa atzītu, ka LESD 291. panta 2. punkts nav ticis pārkāpts, Spānijas Karaliste apgalvo, ka attiecīgā pilnvaru deleģēšana neatbilst spriedumā *Meroni/Augstā iestāde* (9/56, EU:C:1958:7), kurš ir apstiprināts ar spriedumiem *Romano* (98/80, EU:C:1981:104), *Tralli/ECB* (C-301/02 P, EU:C:2005:306) un Apvienotā Karaliste/Parlaments un Padome (C-270/12, EU:C:2014:18), paredzētajiem nosacījumiem.
- 63 Piektajā pamatā Spānijas Karaliste apgalvo, ka ar apstrīdētās regulas 9. panta 1. punktu, ar kuru EPI tiek deleģēti noteikti administratīvie uzdevumi, ir pārkāpti spriedumā *Meroni/Augstā iestāde* (9/56, EU:C:1958:7) noteiktie principi. Pretēji tam, ko ir apgalvojušas vairākas personas, kas ir iestājušās lietā, runa esot nevis par dalībvalstu pašu kompetenci, bet gan par Savienības kompetenci. Lai arī šis deleģēšanas objektīvais pamatojums, kā uzskata šī dalībvalsts, var būt EPI pieredze attiecīgajā jomā, šāda deleģēšana nevarot attiekties uz pilnvarām, kas ietver plašu rīcības brīvību. Tomēr apstrīdētās regulas 9. panta 1. punkta f) apakšpunktā paredzētās kompensāciju shēmas, lai atlīdzinātu Regulas Nr. 1260/2012 5. pantā minētās tulkošanas izmaksas, administrēšana ietverot plašu rīcības brīvību. Turklāt EPI esot imunitāte attiecībā uz tiesvedību un izpildi, un tādējādi tās darbības neesot pakļautas pārbaudei tiesā.
- 64 Atbildot uz ceturto pamatu, Parlaments apgalvo, ka noteiktu pilnvaru piešķiršana aģentūrām vienmēr ir bijis tāds izņēmums Līguma noteikumos attiecībā uz Savienības tiesību piemērošanu, kas ar noteiktiem nosacījumiem esot juridiski pieņemams. Turklāt tas apšaubu sprieduma *Meroni/Augstā iestāde* (9/56, EU:C:1958:7) piemērojamību gadījumam saistībā ar pilnvaru piešķiršanu tādai starptautiskai organizācijai kā Eiropas Patentu organizācijas Administratīvās padomes izraudzītā komiteja.
- 65 Padome uzskata, ka saskaņā ar LESD 291. panta 1. punktu, tad, kad Savienības iestādes pieņem tiesiski saistošus aktus, par atbilstošu īstenošanas pasākumu noteikšanu ir atbildīgas dalībvalstis. Tikai gadījumos, kad minēto aktu piemērošanai ir jāparedz vienoti nosacījumi, Komisija vai – vajadzības gadījumā – Padome var noteikt īstenošanas pasākumus saskaņā arī ar LESD 291. panta 2. punktu. Šajā ziņā Spānijas Karaliste neesot pierādījusi savu apgalvojumu, saskaņā ar kuru ikgadējo [spēkā uzturēšanas] maksu un to sadalījuma noteikšana būtu jāveic vienoti Savienības līmenī. No tā izriet, ka spriedums *Meroni/Augstā iestāde* (9/56, EU:C:1958:7) nav piemērojams šim gadījumam.
- 66 Katrā ziņā Parlaments un Padome uzskata, ka spriedumā *Meroni/Augstā iestāde* (9/56, EU:C:1958:7) noteiktie nosacījumi ir izpildīti.
- 67 Atbildot uz piekto pamatu, Parlaments un Padome apgalvo, ka no sprieduma *Meroni/Augstā iestāde* (9/56, EU:C:1958:7) izrietošā judikatūra, ņemot vērā to atbildē uz ceturto pamatu izklāstītos iemeslus, nav piemērojama. Šīs iestādes piebilst, ka uz apstrīdētās regulas 9. panta 1. punkta f) apakšpunktā paredzēto uzdevumu, pretēji citiem šīs regulas 9. panta 1. punktā paredzētajiem uzdevumiem, ir attiecināmi netieši ar atsauci uz Regulas Nr. 1260/2012 5. pantu noteikti kritēriji. Pretēji tam, ko apgalvo Spānijas Karaliste, EPI neesot pilnīgas brīvības attiecībā uz tās veicamo uzdevumu. It īpaši vērtējums, kas ir jāveic EPI, esot vairāk administratīva vai tehniska nekā politiska rakstura. Parlaments arī atgādina, ka Komisijas pārstāvis piedalās Eiropas Patentu organizācijas Administratīvās padomes izraudzītajā komitejā kā novērotājs. Saistībā ar apgalvoto pārbaudes tiesā neesamību Parlaments un Padome atsauca uz saviem šajā ziņā jau norādītajiem argumentiem.
- 68 Personas, kas iestājušās lietā, piekrit Parlamenta un Padomes argumentācijai.

Tiesas vērtējums

- 69 Pirmais arguments, kas ir izvirzīts ceturrtā pamata pamatojumam, attiecas uz LESD 291. panta 2. punkta pārkāpumu. Otrais šī pamata, kā arī piektā pamata pamatojumam izvirzītais arguments attiecas uz spriedumā *Meroni/Augstā iestāde* (9/56, EU:C:1958:7) noteikto principu neievērošanu.
- 70 Attiecībā uz, pirmkārt, argumentu, kurš attiecas uz LESD 291. panta 2. punkta pārkāpumu, ir vispārzināms, kā ir ticis atgādināts šī sprieduma 28. punktā, ka apstrīdētā regula ir īpašs līgums EPK 142. panta izpratnē un tādēļ šādam līgumam ir piemērojami šīs konvencijas IX daļas noteikumi attiecībā uz īpašiem līgumiem, kuri ietver tās 142.–149. pantu.
- 71 Kā tas ir ticis atgādināts apstrīdētās regulas preambulas 16. apsvērumā, saskaņā ar EPK 143. un 145. pantu līgumslēdzēju valstu grupa, kas izmanto EPK IX daļas noteikumus, var uzticēt uzdevumus EPI un izveidot Eiropas Patentu organizācijas Administratīvās padomes izraudzītu komiteju. Turklāt EPK 146. pantā ir paredzēts, ka, ja līgumslēdzēju valstu grupa ir uzdevusi EPI veikt papildu uzdevumus saskaņā ar minētās konvencijas 143. pantu, šī līgumslēdzēju valstu grupa sedz Eiropas Patentu organizācijas izmaksas šo uzdevumu veikšanai.
- 72 Līdz ar to, lai ieviestu iepriekš minētos noteikumus, apstrīdētās regulas 9. panta 1. punktā ir paredzēts, ka iesaistītās dalībvalstis var uzticēt EPI šajā tiesību normā minētos uzdevumus, un minētā panta 2. punktā – ka iesaistītās dalībvalstis kā EPK dalībvalstis nodrošina darbību, kas saistītas ar šiem uzdevumiem, pārvaldību un uzraudzību un nodrošina, ka atbilstīgi šīs regulas noteikumiem tiek noteikts ikgadējo spēkā uzturēšanas maksu lielums un to sadalījums. Minētās regulas preambulas 20. apsvērumā šajā ziņā ir precizēts, ka būtu jānosaka pienācīgs ikgadējo spēkā uzturēšanas maksu lielums un sadalījums, lai nodrošinātu, ka visi izdevumi, kas EPI rodas, pildot tai uzticētos uzdevumus saistībā ar vienoto patentaizsardzību, pilnībā tiek segti no līdzekļiem, ko rada VSEP.
- 73 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka apstrīdētās regulas 9. panta 2. punktā minētajai ikgadējai spēkā uzturēšanas maksai ir jāsedz EPI izdevumi, kas tai rodas, pildot tai iesaistīto dalībvalstu uzticētos papildu uzdevumus EPK 143. panta izpratnē.
- 74 Tomēr šie uzdevumi ir cieši saistīti ar apstrīdētajā regulā paredzēto vienoto patentaizsardzību.
- 75 Līdz ar to ir jāsecina, ka pretēji atsevišķu personu, kas iestājušās lietā, norādītajam apstrīdētās regulas 9. panta 2. punktā paredzētā ikgadējo spēkā uzturēšanas maksu lieluma un to sadalījuma noteikšana ir tiesiski saistoša Savienības tiesību akta īstenošana LESD 291. panta 1. punkta izpratnē.
- 76 Saskaņā ar šo pēdējo minēto tiesību normu dalībvalstis ir tās, kuras pieņem visus valsts tiesību aktus, kas ir vajadzīgi, lai īstenotu tiesiski saistošus Savienības tiesību aktus.
- 77 Tikai gadījumos, ja ir nepieciešami vienādi nosacījumi tiesiski saistošo Savienības tiesību aktu īstenošanai, šie akti atbilstoši LESD 291. panta 2. punktam piešķir Komisijai vai – īpašos, attiecīgi pamatotos gadījumos un LES 24. un 26. pantā paredzētajos gadījumos – Padomei īstenošanas pilnvaras.
- 78 Tomēr Spānijas Karaliste saistībā ar ceturto pamatu nav norādījusi iemeslus, kuru dēļ šādi vienādi nosacījumi būtu nepieciešami, lai varētu īstenot apstrīdētās regulas 9. panta 2. punktu.
- 79 Šī dalībvalsts būtībā ir tikai norādījusi, ka nepieciešamība noteikt šādus nosacījumus izriet no minētās regulas noteikumiem un no vienotas maksas noteikšanas attiecībā uz VSEP iepretim maksas noteikšanai katrā dalībvalstī.
- 80 Šim argumentam tomēr nevar piekrist.

- 81 Lai arī apstrīdētās regulas 9. panta 1. punkta e) apakšpunktā būtībā ir paredzēts, ka iesaistītās dalībvalstis var uzticēt EPI uzdevumu “iekasēt un administrēt maksas par [VSEP] uzturēšanu spēkā”, ne no viena šīs regulas noteikuma neizriet, ka šo ikgadējo spēkā uzturēšanas maksu lielumam ir jābūt vienotam visās iesaistītajās dalībvalstīs.
- 82 Turklāt no apstrīdētās regulas kvalificēšanas par īpašu līgumu EPK 142. panta izpratnē un no tā apstākļa – kuru Spānijas Karaliste turklāt nav apstrīdējusi –, ka ikgadējo spēkā uzturēšanas maksu lieluma noteikšana un to sadalījums ir jāveic Eiropas Patentu organizācijas Administratīvās padomes izraudzītai komitejai, nenovēršami izriet, ka tieši iesaistītajām dalībvalstīm, nevis Komisijai vai Padomei ir jāveic visi pasākumi, kas ir vajadzīgi, lai īstenotu apstrīdētās regulas 9. panta 2. punktu, jo Savienība atšķirībā no tās dalībvalstīm nav EPK dalībniece.
- 83 No tā izriet, ka Spānijas Karaliste ir kļūdaini apgalvojusi, ka ir ticis pārkāpts LESD 291. panta 2. punkts.
- 84 Otrkārt, ir jāizvērtē arguments par spriedumā *Meroni/Augstā iestāde* (9/56, EU:C:1958:7), uz kuru ir ticis norādīts ceturta un piekta pamata pamatojumam, noteikto principu neievērošanu. Šīs judikatūras ietvaros Tiesa it īpaši ir nospriedusi, ka kādas Savienības iestādes veikta diskrecionāras varas ar plašām rīcības brīvības iespējām, kas atkarībā no tās pielietojuma padara iespējamu faktiskas ekonomikas politikas īstenošanu, deleģēšana privātai struktūrai nav saderīga ar LESD prasībām (šajā ziņā skat. spriedumus *Meroni/Augstā iestāde*, 9/56, EU:C:1958:7, 43., 44. un 47. lpp., kā arī Apvienotā Karaliste/Parlaments un Padome, C-270/12, EU:C:2014:18, 41. un 42. punkts).
- 85 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Savienība atšķirībā no tās dalībvalstīm nav EPK dalībniece. Savienības likumdevējs tādējādi pamatoti varēja apstrīdētās regulas 9. panta 2. punktā paredzēt, ka dalībvalstīm kā EPK dalībniecēm ir jānodrošina ikgadējo spēkā uzturēšanas maksu lieluma un to sadalījuma noteikšana.
- 86 Attiecībā uz apstrīdētās regulas 9. panta 1. punktu ir jānorāda, ka no šīs tiesību normas formulējuma izriet, ka tieši iesaistītās dalībvalstis ir tās, kuras EPK 143. panta izpratnē uztic EPI šajā tiesību normā paredzētos uzdevumus.
- 87 Tā kā pretēji Spānijas Karalistes apgalvotajam Savienības likumdevējs nav deleģējis iesaistītajām dalībvalstīm vai EPI īstenošanas pilnvaras atbilstoši Savienības tiesībām, principi, ko Tiesa ir noteikusi spriedumā *Meroni/Augstā iestāde* (9/56, EU:C:1958:7), nevar būt piemērojami.
- 88 No tā izriet, ka ceturtais un piektais pamats ir jānoraida.

Par sesto un septīto pamatu – Savienības tiesību autonomijas un vienveidības principu neievērošanu

Lietas dalībnieku argumenti

- 89 Sestajā pamatā Spānijas Karaliste apgalvo, ka, lai tiktu saglabāta Savienības tiesību sistēmas autonomija, Savienības un tās iestāžu pilnvaras nedrīkst tikt sagrozītas ne ar vienu starptautisku līgumu. Tomēr šajā lietā tas tā neesot.
- 90 Sestā pamata pirmajā daļā Spānijas Karaliste apgalvo, ka nav būtiskas atšķirības starp VPT nolīgumu un plānoto nolīgumu, ar kuru izveido vienotu sistēmu strīdu izskatīšanai Eiropas patenta un Kopienas patenta jomā, kuru Tiesa ir atzinusi par nesaderīgu ar LES un LESD tiesību normām (atzinums 1/09, EU:C:2011:123). Pirmkārt, Vienotā patentu tiesa neesot Savienības institucionālās un tiesu sistēmas sastāvdaļa. Otrkārt, VPT nolīgumā neesot paredzētas garantijas Savienības tiesību saglabāšanai. VPT nolīguma 23. pantā paredzētā tiešā, individuālā un kolektīvā Vienotās patentu tiesas darbības attiecināšana uz iesaistītajām dalībvalstīm, tostarp LESD 258.–260. pantā minētajiem mērķiem, pat pieņemot, ka tā ir saderīga ar Līgumiem, šajā ziņā esot nepietiekama.

- 91 Minētā pamata otrajā daļā Spānijas Karaliste apgalvo, ka, pievienojoties VPT nolīgumam, iesaistītās dalībvalstis īsteno kompetenci, kas līdz tam ir bijusi Savienībai, tādējādi pārkāpjot lojālas sadarbības un Savienības tiesību autonomijas principus. Pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā Savienībai esot ekskluzīva kompetence starptautiska nolīguma noslēgšanā, ciktāl tas var ietekmēt kopējos noteikumus vai izmainīt to piemērojamību. VPT nolīgums ietekmējot Regulu Nr. 1215/2012 un Lugāno 2007. gada 30. oktobrī parakstīto Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu atzišanu un izpildi civillietās un komercietās (OV L 339, 3. lpp.) un mainot to piemērojamību.
- 92 Visbeidzot, sestā pamata trešajā daļā Spānijas Karaliste apgalvo, ka no apstrīdētās regulas 18. panta 2. punkta pirmās daļas izriet, ka šīs regulas piemērošana ir pilnībā atkarīga no VPT nolīguma stāšanās spēkā. Atbilstoši šī nolīguma 89. pantam tā stāšanās spēkā esot atkarīga no tā, vai ir deponēts trīspadsmitais ratifikācijas vai pievienošanās instruments, tostarp to trīs dalībvalstu instrumenti, kurās vislielākais Eiropas patentu skaits ir stājies spēkā gadā, kas ir pirms VPT nolīguma parakstīšana gada. No tā izrietot, ka Savienības kompetences, ko tā īsteno ar apstrīdēto regulu, efektivitāte esot atkarīga no VPT nolīguma dalībvalstu vēlmes.
- 93 Septītajā pamatā Spānijas Karaliste apgalvo, ka apstrīdētās regulas 18. panta 2. punkta otrajā daļā dalībvalstīm ir piešķirtas tiesības vienpusēji izlemt, vai tā būs tām piemērojama. Tādējādi, ja kāda dalībvalsts izlemtu neratificēt VPT nolīgumu, tai nebūtu piemērojama apstrīdētā regula un Vienotajai patentu tiesai nebūtu izņēmuma jurisdikcijas tās teritorijā, lai spriestu par VSEP, tāpēc VSEP nebūtu vienota spēka attiecībā uz minēto dalībvalsti. No tā izrietētu Savienības tiesību autonomijas un vienveidīgas piemērošanas principu pārkāpums.
- 94 Parlaments vispirms norāda, ka saikne starp apstrīdēto regulu un VPT nolīgumu ir būtisks nosacījums VSEP darbībai un neapdraud Savienības tiesības. VPT nolīgumā esot ievēroti divi pamatnosacījumi, kas ir jāizpilda, lai respektētu Savienības tiesību sistēmas autonomiju, tāpēc ka, pirmkārt, Savienības un tās iestāžu pilnvaru iedaba paliekot nemainīga un, otrkārt, ar minēto nolīgumu Savienībai un tās iestādēm, kad tās īsteno savas iekšējās pilnvaras, netiekot uzspiesta nekāda konkrēta nolīgumā izklāstīto Savienības tiesību normu interpretācija.
- 95 Turklāt ar Vienotas patentu tiesas izveidi netiekot apdraudētas nekādas Savienības kompetences. Vispirms – kompetence izveidot kopīgu tiesu patentu jomā un noteikt tās pilnvaru piemērojamību vienmēr esot bijusi dalībvalstīm un nekad neesot bijusi uzticēta ekskluzīvi Savienībai. Tāpat apstrīdētajā regulā dalībvalstīm esot tieši prasīts, lai tās piešķir Vienotajai patentu tiesai ekskluzīvu kompetenci. Ar apstrīdēto regulu, kas ir balstīta uz LESD 118. panta pirmo daļu, dalībvalstīm esot skaidri ļauts pieņemt tiesību normas patentu jomā, paredzot atkāpes no Regulas Nr. 1215/2012. Tāpat Savienības likumdevējs esot noteicis, ka VPT nolīguma stāšanās spēkā ir pakārtota nepieciešamajiem grozījumiem, kurus Savienības likumdevējs ir izdarījis šajā pēdējā minētajā regulā, ciktāl tie attiecas uz saikni starp attiecīgo regulu un minēto nolīgumu. Visbeidzot, vairākās LESD tiesību normās esot paredzēts, ka no Savienības tiesībām atvasināta tiesību akta stāšanās spēkā ir atkarīga no tā, ka dalībvalstis to apstiprina.
- 96 Parlaments arī uzskata, ka vienas dalībvalsts atteikums ratificēt VPT nolīgumu, kas faktiski izraisītu apstrīdētās regulas nepiemērojamību tās teritorijā, būtu LESD 4. panta 3. punkta neizpilde. Parlaments uzskata, ka, pat pieņemot, ka pastāvētu risks attiecībā uz apstrīdētās regulas vienveidīgu piemērošanu, tāds risks, ņemot vērā nepieciešamību nodrošināt efektīvu tiesību aizsardzību tiesā un ievērot tiesiskās noteiktības principu, būtu pamatots.
- 97 Padome apgalvo, ka Savienības likumdevēja politiskā izvēle bija saistīt VSEP ar atsevišķas tiesas darbību – Vienoto patentu tiesu, garantējot judikatūras konsekveni un tiesisko noteiktību. Neesot nekādu juridisku šķēršļu, lai izveidotu saikni starp VSEP un Vienoto patentu tiesu; tas esot izklāstīts apstrīdētās regulas preambulas 24. un 25. apsvērumā. Turklāt likumdošanas praksē esot vairāki tādu gadījumu piemēri, kuros Savienības tiesību akta piemērojamību esot ietekmējis šim tiesību aktam ārējs

notikums. Attiecībā uz jautājumu par to ratifikāciju skaitu, kas ir nepieciešamas, lai VPT nolīgums varētu stāties spēkā, trīspadsmit ratifikāciju noteikšana esot saistīta ar dalībvalstu vēlmi nodrošināt ātru VSEP un Vienotas patenta tiesas izveidi.

- 98 Padome arī atgādina, ka apstrīdētās regulas 18. panta 2. punktā ir paredzēta tikai viena atkāpe attiecībā uz šīs regulas 3. panta 1. un 2. punktu un 4. panta 1. punktu, tādējādi VSEP vienotais spēks attieksies tikai uz dalībvalstīm, kuras ir ratificējušas VPT nolīgumu, bet pārējie minētās regulas noteikumi būšot piemērojami visām iesaistītajām dalībvalstīm. Ņemot vērā saiknes starp apstrīdēto regulu un VPT nolīgumu nozīmīgumu, esot ticis uzskatīts, ka tā ir papildu garantija, lai šī saikne darbotos optimāli.
- 99 Personas, kas ir iesniegušas apsvērumus par sesto un septīto pamatu, piekrīt Parlamenta un Padomes nostājai.

Tiesas vērtējums

- 100 Vispirms ir jānorāda, ka sestā pamata pirmo divu daļu mērķis ir pierādīt, pirmkārt, ka VPT nolīguma noteikumi nav saderīgi ar Savienības tiesībām un, otrkārt, ka iesaistītās dalībvalstis nevar ratificēt VPT nolīgumu, nepārkāpjot savus Savienības tiesībās paredzētos pienākumus.
- 101 Ir jāatgādina, ka, izskatot atbilstoši LESD 263. pantam celtu prasību, Tiesas kompetencē nav lemt par dalībvalstu noslēgta starptautiska nolīguma tiesiskumu.
- 102 Izskatot šādu prasību, Savienības tiesas kompetencē nav arī lemt par valsts iestādes pieņemta tiesību akta tiesiskumu (šajā ziņā skat. spriedumu *Liivimaa Lihaveis*, C-562/12, EU:C:2014:2229, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 103 No tā izriet, ka sestā pamata pirmās divas daļas ir jānoraida kā nepieņemamas.
- 104 Attiecībā uz minētā pamata trešo daļu ir jānorāda, ka apstrīdētās regulas 18. panta 2. punkta pirmajā daļā ir noteikts, ka šī regula ir piemērojama “no 2014. gada 1. janvāra vai no dienas, kad stājas spēkā [VPT] nolīgums, atkarībā no tā, kurš termiņš ir vēlāk”.
- 105 Saskaņā ar Tiesas judikatūru LESD 288. panta otrajā daļā paredzētā regulas tiešā piemērojamība prasa, lai tās stāšanās spēkā un tās piemērošana – labvēlīga vai nelabvēlīga tiesību subjektiem – norisinātos, nepastāvot vajadzībai pēc jebkāda pasākuma tās transponēšanai valsts tiesību sistēmā, izņemot gadījumu, kad attiecīgajā regulā pašu dalībvalstu ziņā ir atstāts pieņemt normatīvus, administratīvus un finansiālus aktus, kas ir nepieciešami, lai minētās regulas normas varētu tikt efektīvi piemērotas (skat. spriedumus *Bussone*, 31/78, EU:C:1978:217, 32. punkts, un *ANAFE*, C-606/10, EU:C:2012:348, 72. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 106 Tā tas ir arī šajā gadījumā, ciktāl pats Savienības likumdevējs apstrīdētās regulas noteikumu piemērošanas nodrošināšanas nolūkā ir atstājis dalībvalstīm iespēju, pirmkārt, veikt vairākus pasākumus saistībā ar EPK noteikto tiesisko ietvaru un, otrkārt, izveidot Vienoto patenta tiesu, kurai, kā ir atgādināts minētās regulas preambulas 24. un 25. apsvērumā, ir būtiska nozīme, lai varētu tikt nodrošināta šī patenta pareiza darbība, judikatūras konsekvence un tādā veidā – tiesiskā noteiktība, kā arī izmaksu efektivitāte patenta īpašniekiem.
- 107 Attiecībā uz Spānijas Karalistes argumentu, kurš ir ticis izvirzīts saistībā ar septīto pamatu un saskaņā ar kuru apstrīdētās regulas 18. panta 2. punkta otrajā daļā dalībvalstīm ir piešķirtas tiesības vienpusēji izlemt, vai tā būs tām piemērojama, ir jānorāda, ka tā pamatā ir kļūdainais pieņēmums, jo ar šo tiesību

normu ir atļauta atkāpe tikai no apstrīdētās regulas 3. panta 1. un 2. punkta un 4. panta 1. punkta, izslēdzot pārējās minētās regulas normas. Šāda daļēja un pagaidu rakstura atkāpe turklāt ir pamatota ar šī sprieduma 106. punktā atgādinātajiem iemesliem.

108 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka sestais un septītais pamats ir jānoraida.

109 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, prasība kopumā, kā arī Spānijas Karalistes pakārtoti izvirzītais lūgums daļēji atcelt apstrīdēto regulu ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

110 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Parlaments un Padome ir prasījuši piespriet Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai dalībvalstij spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež Spānijas Karalistei segt savus, kā arī atlīdzināt Parlamenta un Padomes tiesāšanās izdevumus.

111 Saskaņā ar Reglamenta 140. panta 1. punktu dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) **Spānijas Karaliste sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Parlamenta un Eiropas Savienības Padomes tiesāšanās izdevumus;**
- 3) **Beļģijas Karaliste, Čehijas Republika, Dānijas Karaliste, Vācijas Federatīvā Republika, Francijas Republika, Luksemburgas Lielhercogiste, Ungārija, Nīderlandes Karaliste, Zviedrijas Karaliste, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste un Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

[Paraksti]